

τοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως καὶ θελήσεως καὶ θέας αὐτοῦ βουλήσεως, ἐν γένεσι καὶ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ συναισθησεως. Τοῦτο δὲ ὁλοῦν τὸ: «ἐγὼ γὰρ ἐγενόμην δούναμι ἐξ ἐλθούσαν ἀπ' ἐμοῦ.» Βλέπουσα δὲ ἡδὴ ἡ γυνὴ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαλάβῃ καὶ κρυφθῇ, καὶ φοβηθεῖσα μήπως παρώργισε τὸν εὐεργέτην, ὡς ἐγγίσασα αὐτὸν ἀκάθαρτος, «ἦ λθε τρέμουσα», καὶ πεσοῦσα ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν, ἐνώπιον ὄλου τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἤγγισε τὸ κράσπεδόν του, καὶ τὴν παραχρῆμα θεραπείαν τῆς ἀσθενείας τῆς. Ὁ δὲ πολυέλεος καὶ παντοδύναμος εἶπεν αὐτῇ: Θάρσει, θύγατερ ἡπίστισσου σέσωκε σε· πορεύσου εἰς εἰρήνην.» Οὕτω διὰ τῶν λόγων τοῦ τούτων ἐνθαρρύνει ταύτην καὶ τὸν φόβον καὶ τὴν συστολήν τῆς ἀφαιρεῖ. Πλὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἐνῶ ταῦτα συνετελοῦντο, καὶ ἐνῶ εἰσέτι ἐλάλει ὁ Ἰησοῦς, «ἐρχεται τις ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀργισυναγώγου (συγγενῆς ἴσως ἢ φίλος αὐτοῦ), λέγων πρὸς αὐτόν: Ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθανε· μὴν ἐνοχλῆς τὸν διδάσκαλον», ἤρουν μὴ βάλῃς αὐτὸν εἰς τὸν μάταιον κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν σου. Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀκούσας τοὺς λόγους ἐκείνους καὶ τὸν πενθοῦντα πατέρα θέλων νὰ παραύνη καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ νὰ ἐνισχύσῃ, λέγει: «Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται». Καὶ νεκρὰ ἡ θυγάτηρ σου ἦναι, σὺ μὴ φοβοῦ· ἔχει μόνον πίστιν καὶ θέλει σωθῆ καὶ ἐκ τοῦ θανάτου ἀκόμη. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαερίου καὶ παραλαβὼν μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, τοὺς τρεῖς κορυφαίους μαθητὰς, καὶ τὸν πατέρα τῆς κορασίδος καὶ τὴν μητέρα, ἀφῆκε πάντας τοὺς λοιποὺς μαθητὰς καὶ τὰ πλήθη ἔξω, καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν τριῶν μαθητῶν καὶ τῶν γονέων εἰσῆλθεν ὅπου ἡ νεκρὰ κατέκειτο, μὴ ἐπιτρέψας εἰς κανένα ἄλλον νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκλαίον δὲ πάντες (οἱ ἐντὸς ἐννοεῖται τῆς οἰκίας συγγενεῖς) καὶ ἐκόπτοντο (ἤρουν ἐκτύπων τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στήθη εἰς πένθους σημείον) διὰ τὸν θάνατον τῆς κόρης. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε: Μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμάται. Καὶ περιεγέλων αὐτὸν, ἠξέβουροντες ὅτι ἀπέθανεν.» Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω καὶ πάντας αὐτοὺς (πλὴν τῶν γονέων καὶ τῶν μαθητῶν. εὖς ὡς μάρτυρας τοῦ θαύματος ἐκράτησεν) ἐπίασε τὴν χεῖρα τῆς νεκρᾶς κόρης καὶ φωνήσας τὴν νεκρὰν ὡς κοιμωμένην, εἶπεν: «Ἡ παῖς, ἐγείρου!» τουτέστι «Παῖδιον, σήκω!» Καὶ ὡς τοῦ θαύματος! Ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ ἀμέσως ἡ νεκρὰ ἀνέστη. Καὶ ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι εἶνε φάντασμα, ὁ Κύριος διέταξε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν νὰ φάγῃ.

Καὶ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐξέστησαν, ἐγένανον ὀκνηροὶ ἐκστατικοὶ ἀπὸ τοῦ θαύματος καὶ τὴν χαρὰν, καὶ οἱ περιγεγῶντες κατησυχύνθησαν. Ὁ δὲ Σωτὴρ τὴν ταπεινοφροσύνην συνιστῶν, φησὶ γέγειεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ διαφημίσωσι τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν γεγονός, μηδὲ εἰς κανένα περὶ τούτου νὰ λαλήσωσι.

ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ
(ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ)

Η'.

Μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, ὁ Κέστος καὶ ἡ πατριχία ἐφάνησαν ὑποχωρήσαντες εἰς τὴν πρότασιν τῆς θυγατρὸς των. Κατ' ἀρχὰς μὲν εἰδοσάσαν πῶς νὰ ἐμφανισθῇ αὕτη μόνη ἐνώπιον τοῦ τυράννου· εἰς τοίους κινδύνους ἦτο δυνατόν τάχα νὰ περιπέσῃ ἐκ κινδυνώδους ἴσως τόλμης· Ἀλλὰ πάντα ταῦτα τὰ ἐθεώρησαν κατώτερα τοῦ ὀλέθρου, ὅστις θὰ ἐδημιουργεῖτο, ἂν ἄρνησις ἀντετινεῖτο ἢ καὶ ἀναβολὴ ἔστω ἐκ μέρους τοῦ Κέστου. Ὁ Μαξιμίνος εἶχεν ἀναμείνη ἡδὴ ὑπὲρ τὴν ὑπομονὴν του. Ἄν ὑπῆρχε λοιπὸν τρόπος τις νὰ ἐξαναγκασθῇ ἀκόμη εἰς ὑπομονήν, τοῦτο θὰ κατωρθοῦτο μόνον ἂν ἡ Αἰκατερίνα ἐπεχειρεῖ αὐτό. Ἀλλως ὁ τυράννος ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν νεάνίδα· καὶ τίς γινώσκει ἂν ἡ κόρη δὲν ὑπεχώρει εἰς τὰς κολακείας ἢ τὰς ἀπειλὰς του; Ἡ πατριχία εἶχε βεβαίως πολλοὺς διασταγμῶδες, προσιωκίζετο οἰωνοὺς κακοὺς, ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἐπικριμαμένης συμφορᾶς, ἀλλ' ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ἡ Αἰκατερίνα καὶ περιπλέον τὴν ἐξεβίαζεν ἡ ἀνάγκη. «Παρὰ νὰ παρουσιασθῶ ἐγὼ, χωρὶς νὰ δύναμαι θετικόν τι νὰ βεβαιώσω εἰς τὸν τυράννον, εἶπεν ὁ Κέστος, ἂς παρουσιασθῇ ἡ Αἰκατερίνα μᾶλλον... Οὕτω τοῦλάχιστον θάπομακρυνώμεν τὸν ὀλεθρον ὅσον εἶναι δυνατόν.» Ἡλπίζεν ὅτι ἡ Αἰκατερίνα δὲν θὰ εἶχε τὴν τόλμην νάντισταθῇ πρὸ τοῦ τυράννου· περιπλέον δὲ ὅτι μετὰ τὴν σοφίαν καὶ τὸ κάλλος τῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ εὐμενεστέρην τινα λύσιν, νὰ κατευνάσῃ τοῦ τυράννου τὴν μῆνιν καὶ νέαν νὰ δώσῃ τροπὴν εἰς τὴν περίστασιν. Οὕτω λοιπὸν ὀριστικῶς ἀπεφασίσθη, μόλις ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, νὰ παρουσιασθῇ ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸν Μαξιμίνον. Καὶ κατὰ μιαν τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ὠραία τοῦ Κέστου θυγάτηρ, ἐνδοδυμένη τὴν ἀπλήν ἀλλὰ σεμνὴν περιβολὴν τῆς, ἤτις τὴν ἔκαμνε νὰ ὑπερβαίνει τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον τοῦ παραστήματος, ἐφέρθη διὰ λαμπροτάτου φορέου, ὅπερ ὑπεβάσταζον

αἰθίοπες δούλοι, εἰς τὸ καλλιμάρμαρον ἠνάκτορον τοῦ Μαξιμίνου, ὅπου ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀσιατικὴ γλιόη ἠμιλλῶντο εἰς ταπήτων ποικιλίαν καὶ ἀλουργίδων κρυμμάτων καὶ τέχνην παντοδαπὴν καὶ στίλβον δόνα χρυτοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθων πολυτίμων μαρμαρυγῆν καὶ ὑφασμάτων πολυτελῶν περικαλλεστάτους χρωματισμοῦς. Ὁ πατὴρ τῆς, ἵνα μὴ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὴν συνοδεύσῃ, εἶχεν ἀπέλθῃ μακρὰν, εἰς κτήματά του τινα, ἅπερ πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ καὶ ἄτινα εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς ἐπιστάτας ἐντοπίους, οἵτινες τῷ ἀπέφερον μὲν ἱκανὰς προσόδους κατὰ καιρὸν, ἔκλεπτον οὐχ ἧττον περισσώτερα καὶ ἐδασάνιζον ἀσπλάγχως τοὺς δυστυχεῖς δούλους. Ἡ δὲ μήτηρ τις ἀπέμεινεν ἐν τῷ μεγάρῳ, κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη καὶ μόλις συγκρατοῦσα τὴν ἀπελπισίαν ἑαυτῆς. Ὁ Μαξιμίνος, ὅτε τῷ ἀνηγγέλθη τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τοῦ Κέστου, μόνον ὅ,τι δὲν παρεφρόνησεν ἐκ τῆς χαρᾶς. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ἄγγελμα, καὶ ἐπεμψε τὸν ἐμπιστόν του θεραπεύοντα ἵνα πληροφορηθῇ. Ὅτε δὲ τῷ ὄντι ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ πεφημισμένη τῆς Ἀλεξανδρείας σοφῆ, τοῦ Κέστου ἡ ὠραία θυγάτηρ, ἀνέμενεν ἐν τῷ προθαλάμῳ, ζητοῦσα νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν του, πᾶσαν ἐλησμόνησε τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς θέσεώς του καὶ ἐσπευσε τοῦ θρόνου του νὰ καταβῇ διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς ὑπάντησίν τῆς. Πλὴν οἱ δούλοι, τοῦ κυρίου των μαντεύσαντες τὴν θέλησιν, προέδραμον, καὶ ἡ ὠραία Αἰκατερίνα, ὠχρὰ ἐκ φυσικῆς δειλίας καὶ ἐρυθραινομένη ἐνίοτε ἐκ παρθενικῆς αἰδοῦς, εἰσῆλθε καὶ κύπτουσα ἠθέλησε νὰ χαιρετίσῃ τὸν τυράννον κατὰ τὰ ἔθη τὰ ἀσιατικά· ἀλλ' ὁ Μαξιμίνος διακόπτων τὴν προσεφώνησεν: «ὦ σὺ, θεὰ ἢ θνητὴ—ἀγνοῶ πῶς νὰ σε προσαγορεύσω! Διότι θνητὴ μὲν εἶσαι ἐκ καταγωγῆς, πλὴν θεὰ διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν σοφίαν σου. Ἴδου ὁ ἐνδοξος οὗτος θρόνος σου ἀνήκει, διότι εἶσαι ἡ ἐνδοξότερα παρθένος τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας! Καταβάλω διὰ νὰ ἀνέλθῃς σὺ ἐπ' αὐτοῦ...» «Κράτιστε Μαξιμίμη, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ ὠραία παρθένος, μία ταπεινὴ ὑπήκοός σου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν θρόνων...» «Θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς σοφίας, διέκοψεν ὁ Μαξιμίνος, θὰ στέψω τὴν κεφαλὴν σου με στέμματα βόδων καὶ ἰων καὶ ἀνεμώνης· θὰ διατάξω τοὺς δούλους μου νὰ σε προσκυνήσωσι, καὶ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας οἱ κάτοικοι πάντες θὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς βωμόν, ὃν ἐπὶ τούτου θὰ στήσω διὰ σε. ὦ, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου θὰ ζηλεύωσι διότι δὲν σε ἔχουσιν ἐναριθμίον, καὶ αἱ θεαὶ θὰ φθονῶσι τὸ κάλλος καὶ τὴν σοφίαν σου!» (Ἀκολουθεῖ)